

MÁ PRVNÍ KYTARA

Přišla jako dar z nebes a nebyl bych už schopen říct, co jsem na ni ve svých sedmi letech hrál: kytara typu havajského slide, azurově modrá jako voda tropického ostrova, nádherně lesklá a levná.

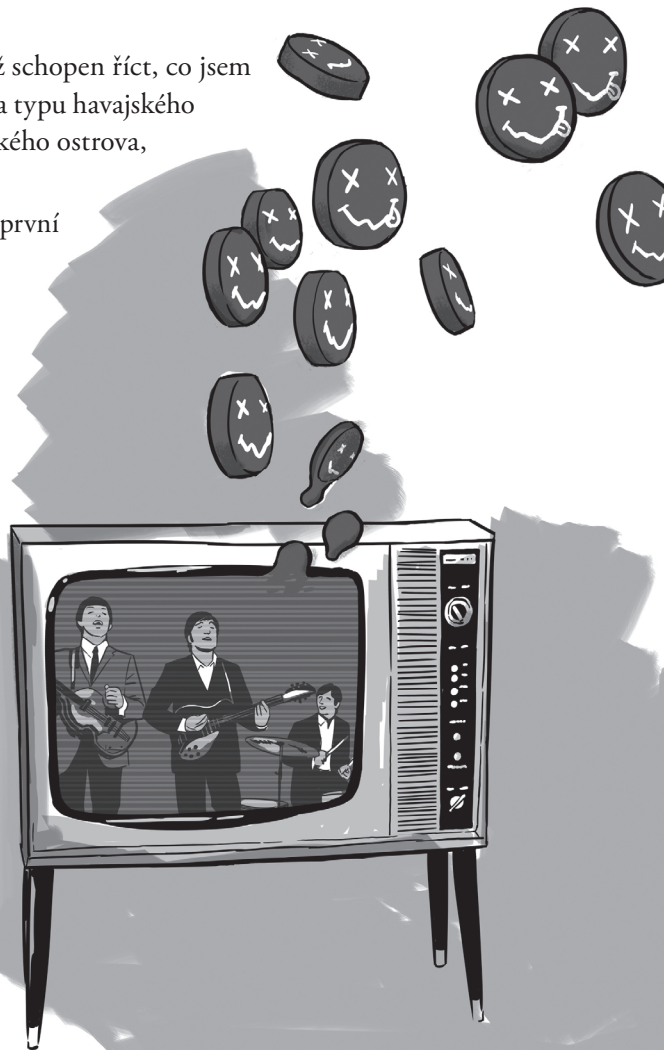
Tehdy mi teta Mari darovala taky tři první alba Beatles.

Od té doby jsem je miloval.

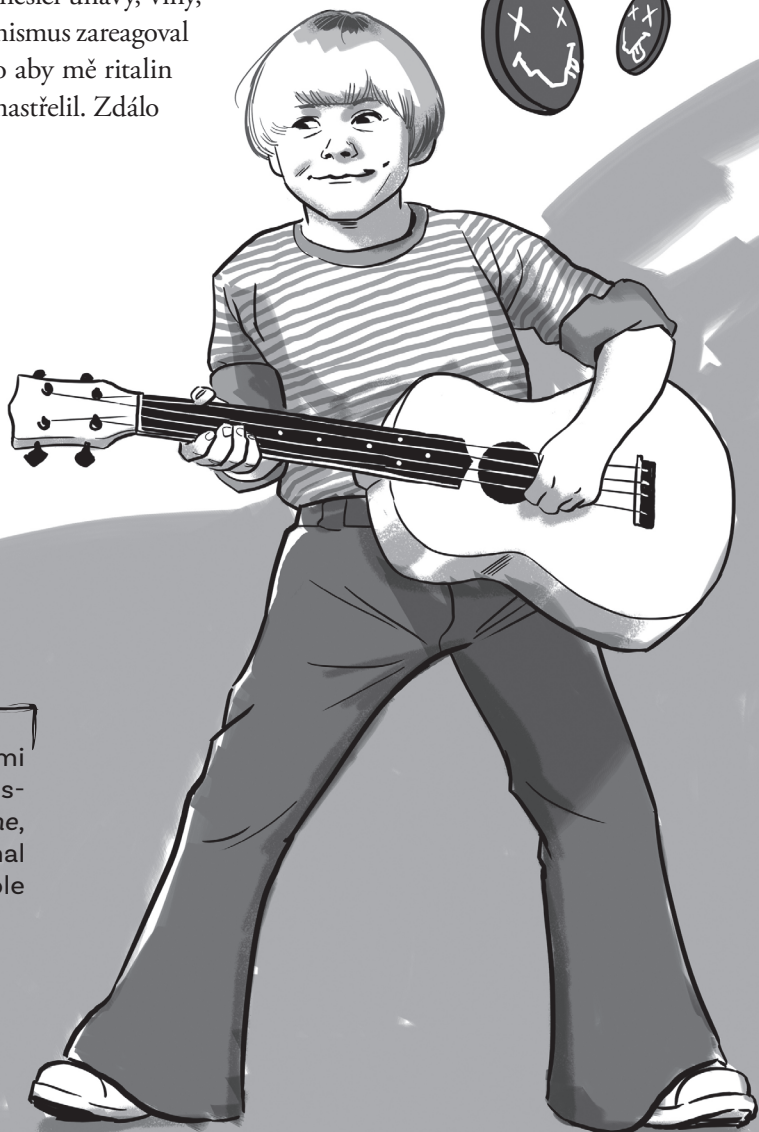
Že se rozpadli, jsem se dozvěděl až v roce 1976.

Má teta Mari mě oddálila od odpadu, typu The Carpenters nebo Olivia Newton-John, které poslouchali mí rodiče. Moc jí toho dlužím, starala se o mě, když jsem byl malý, rozuměla mé lásce k hudbě a odtajnila mi spoustu věcí.

Jako dítě jsem nedokázal chvíli posedět. Občas jsem běhal po sousedství, mlátil do bubínku a křičel. Měl jsem tolik energie, že ani mí učitelé, ani mí rodiče nevěděli, co se mnou mají dělat. Po poradě s lékařem se rozhodli z mého jídelníčku odstranit potravinářská barviva.

Nezabralo to. Snížili mi dávky cukru. Zase žádný efekt. Nakonec mi jiný lékař předepsal ritalin. Vytváření hluku se jaksi včlenilo do mé denní rutiny a na obličejích rodičů si pamatuji směsici únavy, viny, naděje a zoufalství. Můj organismus zareagoval opačně, než očekávali: místo aby mě ritalin zklidnil, mě možná ještě víc nastřelil. Zdálo se to skoro jako pomsta.

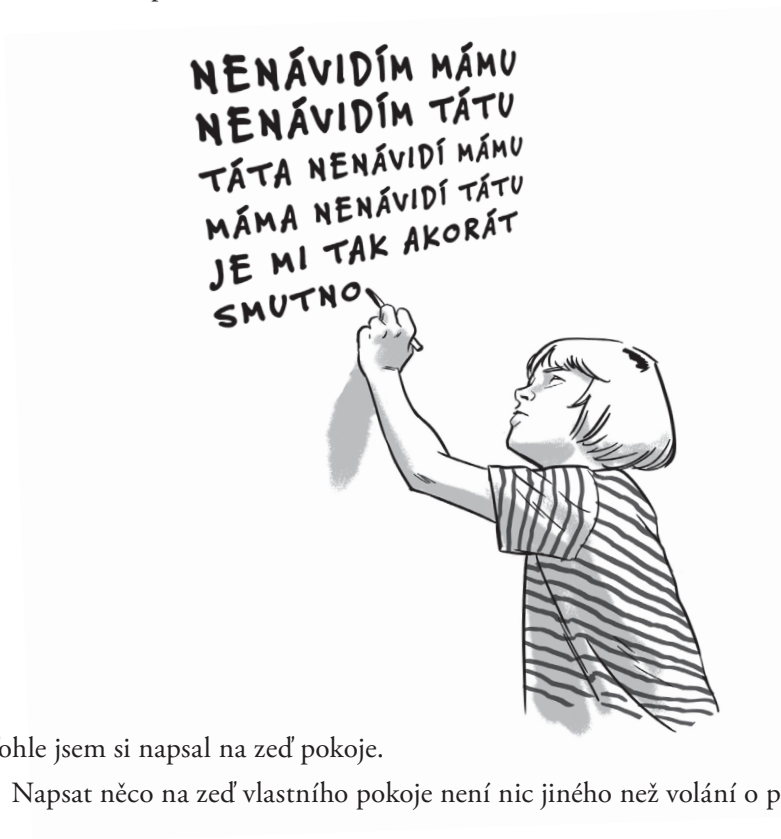
Na Vánoce v roce 1974 mi Santa Claus nedonesl pistoli ze *Starskyho a Hutche*, kterou jsem si přál. Nechal mi tam kus uhlí. Ta pistole stála 5 dolarů.

PROČ MÍ RODIČE ^{RODIČE} SAKRA BYLI VŮBEC SPOLU?

V únoru 1976, týden po mých devátých narozeninách, se rodiče rozvedli. Dodnes si pamatuji na okamžik, kdy to Kim a mně oznámili – ihned jak skončila oslava. Jako kdyby nás to snad v tu chvíli mělo méně bolet.

Do té doby jsem se cítil šťastný, měl jsem za to, že mohu klidně být třeba: rocková hvězda, astronaut, vědec, prezident USA.

Pak nastalo peklo.

Tohle jsem si napsal na zeď pokoje.

Napsat něco na zeď vlastního pokoje není nic jiného než volání o pomoc.

TRAPNĚ

Wendy a Don neměli nic společného. Ona se nechala vláčet konvencemi, ale ve skrytu duše odmítala vést konvenční život.

A on byl typ celkem jednoduchého muže bez ambicí, měl rád sport a to mu stačilo. Moje máma ho opustila. Jsem si jistý, že ho vlastně nikdy nemilovala. Otec to zřejmě nepostřehl a domníval se, že se jedná o jednu z dalších krizí, kterou společně překonají.

Jako kdyby roztrhli fotografii, kterou jsme si tenkrát pořídili ve studiu. Kim zůstala žít s mámou v domě, který byl léta naším domovem. Já se s otcem odstěhoval na parkoviště karavanů v Montesane.

Když Don přišel z práce, hráli jsme spolu baseball a pak jsme se šli navečeřet do některé z místních kaváren. O víkendech jsem navštěvoval mámu a sestru. Pokaždé, když se mí rodiče potkali, křičeli po sobě.

Můj otec se projednou nechal přesvědčit a přihlásil se do Columbia Record Clubu. Za necelý rok v tom nešťastném karavanu plném smradu ze smažených věcí přibyla taky hromada dobré hudby. V té době jsme se s tátou neměli špatně. Možná právě proto jsem ho v tu chvíli donutil odpřisáhnout, že se už nikdy neožení. Tak jsme mohli všechen volný čas trávit pouze spolu.

Ale jeho přísaha brzy přestala platit. V šesté třídě, když mi bylo dvanáct, si otec vzal Jenny a mně spadly do klína další dvě sestry. Předpokládám, že otec ke mně byl striktní a přísný jenom ze strachu, aby své druhé manželství udržel. Zato k jejím dcerám se choval štědře a tolerantně.

BYL JSEM NAIVNÍ.

Kromě smutku a samoty se ve mně hromadily další pocity, které jsem si nosil hlavně ze školy a odvíjely se od kontaktu s mými spolužáky. ~~VZTEK~~. Nebo jsem jim možná jen záviděl: rodiče většiny z nich žili stále spolu, nebyli rozvedení. Co jsem měl ale říkat pokaždé, když mí spolužáci zmiňovali mámu a tátu nebo říkali „u nás doma“? Od té chvíle jsem začal být odtažitý a stranil jsem se vrstevníků, jejichž rozhovory mě čím dál víc nudily.

Rozvod rodičů mě zasáhl taky po fyzické stránce a v deseti mě museli odvézt do nemocnice, protože jsem skoro přestal jíst. Možná to bylo už tenkrát, kdy jsem začal cítit onu palčivou bolest v žaludku.

Všichni říkají, že jsem to zdědil po tátovi.

PRVNÍ AKORDY

Když mi bylo čtrnáct, strýc Chuck mi dal na výběr mezi kolem a elektrickou kytarou. Pokud si to dobře pamatuji, nemusel jsem ani nic říkat. Tehdejší kytara Lindell nedosahovala zrovna nejlepší kvality, ale do startu se osvědčila. Říká se o mně, že jsem už po pár dnech hrál „Back in Black“ od AC/DC. Lidé neustále zdůrazňují přirozený talent. Já si spíše pamatuji na dlouhé hodiny, které jsem zavřený ve svém pokoji cvičil a cvičil.

V roce 1981 jsem začal natáčet své vlastní krátké filmy na kameru Super 8. V prvním jsem okopíroval *Válku světů* od Orsona Wellese. Hlavními hrdiny byli mimozemšťané, které jsem vlastníma rukama uplácal z hlíny. Můj druhý film byl o něco drsnější a jmenoval se *Kurt a jeho krvavá sebevražda*. Před kamerou jsem se objevil já a předstíral jsem, že si podřezávám žíly rozseknutou plechovkou.

Byla v tom spousta krve a dramatu. Hodně jsem se do toho vžil.

Už tehdy jsem měl jasné plány do budoucna, tak jak jsem je vyprávěl svému kamarádovi Johnu Fieldsovi: stanu se velkou hudební hvězdou, pak spáchám sebevraždu a budu zahalen do hávu věčné slávy.

